

Плейліст «Щасливі довіку» (Френдзона #2)

КУПИТИ

Художниця Слоан Монро ніяк не доведе до пуття власне життя. А тоді через люк до її машини стрибає кумедний песик і змінює все. Поруч із Такером Слоан знову відчувається собою. Власник собаки озивається не відразу: Джейсон музикант і тепер гастролює Австралією. Звісно, він хоче повернути свого пса. Хай як Слоан пручається, розлука з Такером неминуча. А втім, грайливі повідомлення Такерового господаря й тимчасової опікунки поступово переростають у довгі телефонні розмови і їхній зв'язок дедалі міцнішає. Що буде, коли вони зустрінуться наживо? Джейсонова музична кар'єра стрімко набирає обертів, тож чи надовго ця близькість і скільки болю в серці здатна стерпіти Слоан?

Розділ 1

Слоан

— Слоан, хочеш я піду з тобою на кладовище?

Крістен непокоїлася за мене.

Я похитала головою в екран телефона, закріпленого на центральній консолі.

— Не треба, все гаразд, потім я ще заїду на фермерський ярмарок, — спробувала заспокоїти її.

Авто зупинилось на червоне світло поряд із тротуаром, вздовж якого простягнулись обшарпані крамнички і спрагли засухостійкі дуби — здавалося, відсутність дощу таки зламала їх. Я мало не плавилася під палючим сонцем. Кілька місяців тому, на Великодні свята, у машині зламався люк, і я досі його не відремонтувала: моя стара звичка — нічого не ремонтувати в цій гівняній машині.

— Фермерський ярмарок? Ти збираєшся щось готувати? — в голосі Крістен почулася надія.

— Ні. Може, салат зроблю, — відповіла я. Світлофор засвітився зеленим. Я більше не готую, це знають усі.

Я багато чого більше не роблю.

— А, ясно. Хочеш, зайду до тебе пізніше? — запитала подруга. — Принесу тісто на печиво і випивку.

— Ні. я. Господи! — на дорогу раптом вибіг пухнастий мідно-рудий клубок, я щосили вдарила по гальмах. Телефон, як реактивний снаряд, злетів з панелі, з пасажирського сидіння впала сумочка, і звідти висипались тампони й порційні ароматизовані вершки.

— Слоан! Що там таке?

Я вчепилася руками в кермо, важко дихаючи.

— Крістен, мені пора. Я... здається, я збила пса, — закінчивши дзвінок, я відстібнула пасок безпеки, смикнула ручне гальмо, поклала тремтливу руку на ручку дверей і стала чекати, поки проїдуть машини, щоб вийти.

Хоч би собака загинуло швидко і безболісно. Будь ласка.

Інакше я вже не витримаю. Це мене доб'є. Слабке тільки чийогось песика під колесами моєї сраної машини, ще й у цей проклятий день, — і жалюгідні рештки моєї бадьорості вивітряться, як дим.

Ненавиджу своє життя.

До горла підступив клубок. Я обіцяла собі не плакати сьогодні. Обіцяла... Почувся гавкіт.

З - під бампера вискочив капловухий песик і став нюхати повітря. Не встигла я ще до кінця усвідомити, що він живий, як пес застрибнув на капот. Він загавкав на мене через скло, а потім вчепився зубами за двірник і став його тягнути.

— Якого... — я схилила голову набік і захихотіла. М'язи відвикли від такого і розслабилися, і на якусь мить я забула, який сьогодні день.

Забула, що їду на кладовище.

Запищав телефон, сповіщаючи про потік повідом-лень. Мабуть, Крістен хвилюється до нестями.

Ось чому я ніколи не встаю так рано. Це створює суцільний хаос. Хіба не це саме сталось о дев'ятій ранку в п'ятницю в Канога-парку? Хіба не бігли тоді по вулицях собаки?

Ззаду засигналили. З кабріолета, що проїжджав повз, вистромила рука і показала мені середній палець. Я досі стояла посеред дороги, а на капоті сидів песик.

Треба негайно починати операцію з порятунку. Не хочу, щоб песик знову потрапив під колеса. Я стала чекати, щоб проїхали машини, поки пес гавкав на мене, ставши на задні лапки. Я похитала на нього головою, і раптом він відскочив назад, смішно закинув голову, забіг по лобовому склу вгору і гулькнув просто в люк.

На мене впав волохатий клубок шерсті з лапками. Від несподіванки я голосно видихнула, коли кігтики ковзнули по майці, потрапили в декольте і подрпали мене від ключиці аж до пупа. Я й оком не встигла змигнути, як він уже був на мені: закинув лапки на плечі, лизав обличчя й скавучав, наче ми разом росли і я нарешті повернулася додому після навчання.

Я заверещала так, ніби мене їли заживо.

Розпатлана, з обличчям у собачій слині й важко відсапуючись, я скинула пса з себе на пасажирське сидіння і, коли задзвонив телефон, машинально схопила його.

— Слоан, що там у тебе сталося? — спитала Крістен, не встигла я ще й телефон до вуха піднести.

— До мене щойно через люк застрибнув пес!

— Що?

— Уявляєш! — я витерла щоку краєм майки. — Він... сидить біля мене на сидінні.

Песик усміхнувся до мене. Він реально усміхався, весело махаючи хвостиком. А потім нахилив голову і видав якийсь дивний звук. Я із жахом дивилась, як він виплюнув слизьку трав'яну грудочку у підсклянник, на моє ще непочате лате.

I-i-i... в дзеркалі заднього огляду засвітилися поліційні вогні.

— Цього лишень мені бракувало, — я подивилась на пса, на його блювотиння, на сигнальні вогні в дзеркалі.

Я захихотіла. У мене така реакція на стрес. Ще й око починає сіпатись. І тоді збоку я здаюся ненормальною.

Так, на цього копа чекає незабутня сцена.

— Крістен, я потім зателефоную. Мене зупинили поліціанти, — засміялась я.

— Чекай, як?

— Ось так. Я стою посеред дороги, тому приїхали копи.

Рекомендована література

Імперія штормів (Трон
зі скла #5)

Бріджертони. Королева
Шарлотта

За власним бажанням

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ